

יחיד", והוא, בעת שהיה המשכן בגלגל ובנוב וגבעון.

ושנינו שם במשנה: מה בין במת יחיד לבמת ציבור? והמשנה שם מונה כמה הלכות בעבודות הקרבנות שאין חייבים בהם בבמת יחיד.

כגון: שחיטת קדשי קדשים בצפון, שהשוחט קרבן עולה בבמת יחיד, אינו צריך לשוחטה על ירך המזבח צפונה, ומותר לשוחטה בדרום, או באיזה צד שהוא.

ואמר שם רבי אלעזר, שעולה שהוקדשה, בשעת היתר במת יחיד, להקריבה בבמת יחיד, והכניסה לפנים לתוך הקלעים של במת ציבור, קלטו אותה מחיצות במת ציבור, וחלים עליה כל הלכות במת ציבור המנויים שם, כאילו הוקדשה מתחילה להיקרב על גבי המזבח, על אף שמתחילה הוקדשה להקריבה בבמת יחיד.

הילכך, חייב לשוחטה בצפון המזבח, כשאר קדשי קדשים בבמת ציבור, ואם שחטה בדרום, פסולה.

ובעי רבי אלעזר⁽⁶⁰⁾: עולת במת יחיד שהכניסה לפנים, ועתה דינה להישחט בצפון, ששחטה בדרום⁽⁶¹⁾ שנפסלה,

בדיעבד אם עלתה, מהו שתרה, האם

הגמרא⁽⁵⁹⁾ מבארת, שהלכה זו שנחלקו בה רבה ורב יוסף בקדשי קדשים שנשחטו בדרום, אם עלו האם ירדו, שלדעת רבה, ירדו, ולדעת רב יוסף, לא ירדו, היה פשוט לו לרבי אלעזר, ולא הסתפק בדבר.

אלא, שהגמרא מסתפקת איזו דעה היה ברור לו, האם כרבה או כרב יוסף, וכמו שיבואר.

דאמר רבי אלעזר: עולת במת יחיד שהכניסה לפנים, לבמת ציבור,

קלטוה מחיצות לכל דבר. ב-ג

"במת יחיד", היא במה שהיחיד עושה לו בראש גגו ומקריב עליה קרבנות לה'. במה זו, האסורה אחרי שנבנה בית המקדש על ידי שלמה המלך, היתה מותרת בתקופות מסוימות, כמו שמבואר בפרק אחרון של מסכת זבחים.

"במת ציבור", היא האוהל מועד, ה"משכן" שהקים משה במדבר, אשר הוקם בארץ ישראל אחרי כניסת בני ישראל לארץ ישראל, וחזר ופורק וחזר ונבנה, וגלה ממקום למקום.

דרשו חכמים, שם במסכת זבחים, שהיו זמנים שבעת שהוקם המשכן, והיא "במת ציבור", שנאסרו "במות היחיד", והיו זמנים שעל אף שהוקם המשכן, הותרו "במות

60. יש כאן כמה שינויי גירסאות, עיין בפנים הגמרא.

61. כן פירשו התוס'. וחולקים על מה שפירש רש"י שם, שמדובר ששחטן בבת יחיד, ואחרי השחיטה הכניסה בפנים. והתוס' מדייקים מדברי

59. בגמרא זבחים [ק"ט ב כ"א] איתא לסוגיא זו בנוסח אחר, ובשמות אמוראים אחרים. וקשה מאוד להתאימה לסוגיא כאן.

מרש"י ותוס' שם וכאן, משמע שהיא סוגיא אחת, עם שינויים, כדרכה של הגמרא. ועיין שם בקרן אורה, המאריך מאוד בזה.